

Най-после разпродадъ всичко. Останало му само едно лозе. Но и лозето не работилъ — нито го копалъ, нито го връзвалъ. Минали така години, обрасло лозето въ бурени и висока трева. Една лисица, като видѣла, че никой не се грижи за лозето, направила си дупка тамъ и заживѣла въ лозето съ малкитѣ си лисичета.

Минало така дълго време. Единъ день, кой знае какъ дѣдо Хасанъ се сетилъ за лозето и тръгналъ да го види. Отишелъ, заобиколилъ го оттукъ, заобиколилъ оттамъ, гледа — лозето цѣло въ бурени.

Дѣдо Хасанъ почналъ да си говори самъ:

— Лошо, не бива вече така. Ще трѣбва да взема едно орало и да го изора.

Лисичетата чули въ дупката и замръзнали отъ страхъ. Лисицата била на пазаръ за кокошки. Върнала се вечеръта, срѣщнали я лисичетата разплакани.

— Защо плачете, деца? — пита ги майката.

— Какъ да не плачемъ! — рекли тѣ, — днесъ дѣдо Хасанъ идва тукъ и каза, че ще изоре лозето, — чухме като си приказваше самъ.

— Колко сте глупави! — засмѣла се лисицата. — Не плачете! Къде у дѣда Хасана такова сърце, да взема да оре.

И лисичетата млъкнали. Но минало що минало, дѣдо Хасанъ пакъ дошелъ. Огледалъ оттукъ, огледалъ оттамъ и пакъ взелъ да си приказва.

— Не, не бива така, — заокайвалъ се той, — разсипа се лозето. Ще трѣбва да взема една мотика и да го прекопая цѣлото.

Лисицата пакъ нѣмало. Този пжтъ била на сватба въ селото. Върнала се вечеръта. Ревнали лисичетата.

— Мамо, — думали тѣ, — дѣдо Хасанъ пакъ идва, иска да прекопае лозето...

— Мълчете! — смѣе се пакъ лисицата, — луди ли сте, де е у дѣдо Хасана това сърце, мотика да вземе, лозе да копае...

Млъкнали пакъ лисичетата. Но ето ти го трети пжтъ дошелъ дѣдо Хасанъ. Есенно време било. Разхождалъ се изъ лозето, пушилъ, гледалъ-гледалъ, па току рекълъ: